

**Semestrul întâi,
toamna anului 2011**

Seria Simon Snow

Din Encyclowikiia, enciclopedia pentru toți

Acest articol se referă la seria de romane pentru copii. Pentru alte sensuri, vezi Simon Snow (dezambiguizare).

Seria *Simon Snow* este compusă din șapte romane fantastice, scrise de autoarea britanică, specialistă în filologie, Gemma T. Leslie. Cărțile prezintă povestea lui Simon Snow, un orfan de unsprezece ani din Lancashire, care este admis la Școala de Magie Watford pentru a deveni el însuși magician. Când crește, Simon se alătură Magilor, o grupare care luptă împotriva Monotonului Viclean, forță malefică ce încearcă să alunge magia din lume.

De la publicarea volumului *Simon Snow și moștenitorul Magului*, în 2001, cărțile din serie au fost traduse în 53 de limbi și, până în august 2011, s-au vândut în peste 380 000 000 de exemplare.

Leslie a fost criticată pentru violența din această serie și pentru personajul pe care l-a creat, care se dovedește, uneori, egoist și iute la mânie. Scena ritualului de exorcizare din cel de-al patrulea volum, *Simon Snow și cele patru selkie*¹, a provocat, în 2008, boicoturi din partea comunităților creștine din America. Romanele sunt larg recunoscute drept opere clasice ale modernității. În 2010, revista *Time* l-a declarat pe Simon „cel mai important personaj al literaturii pentru copii de la Huckleberry Finn încoace“.

Cel de-al optulea volum, ultimul din serie, va fi publicat în data de 1 mai 2012.

¹ Creaturi mitologice din folclorul irlandez, scoțian și feroez despre care se credea că trăiesc în mare sub formă de foci, lepădându-și blana și devenind oameni pe uscat.

Istoricul aparițiilor:

Simon Snow și moștenitorul Magului, 2001

Simon Snow și cel de-al doilea șarpe, 2003

Simon Snow și cea de-a treia poartă, 2004

Simon Snow și cele patru selkie, 2007

Simon Snow și cele cinci pumnale, 2008

Simon Snow și cei șase iepuri albi, 2009

Simon Snow și cel de-al șaptelea stejar, 2010

Simon Snow și cel de-al optulea dans, volum programat pentru lansare pe 1 mai 2012

UNU

La ea în cameră era un băiat.

Cath își ridică privirea la numărul pictat pe ușă, apoi se uită la fișa de repartizare în camere, pe care o ținea în mână.

„Căminul Pound, camera 913.“

Asta era cu siguranță camera 913, dar poate că nu era căminul Pound. Toate clădirile din campus arătau la fel, ca niște blocuri de garsoniere pentru bătrâni, dintr-acelea finanțate de stat. Cath se gândi că poate ar trebui să-l oprească pe tatăl ei înainte să-i aducă restul cutiilor sus.

— Tu trebuie să fii Cather, zise băiatul zâmbind larg și întinzându-i mâna.

— Cath, spuse ea, simțind o tresărire de panică în stomac.

Îi ignoră mâna întinsă. (Oricum, Cath avea ambele mâini ocupate cu o cutie, deci ce aștepta băiatul ăsta de la ea?)

Era o greșeală. Trebuia să fie o greșeală. Știa că Pound era un cămin mixt... *Dar existau și camere mixte?*

Băiatul îi luă cutia din brațe, punând-o pe patul liber. Patul din cealaltă parte a camerei era deja acoperit cu haine și cutii.

— Mai ai bagaje de adus? o întrebă el. Noi tocmai am terminat. Cred că o să ne ducem să mâncăm câte un hamburger. Tu nu vrei unul? Ai mai fost la Pear's? Au hamburgeri cât pumnul tău de mari.

Îi luă mâna într-a lui. Cath îngھیți în sec.

— Strânge pumnul! îi zise el.

Cath făcu întocmai.

— *Mai mari* decât pumnul tău! aprecie băiatul dând drumul mâinii ei și luând rucsacul pe care Cath îl lăsase în fața ușii.

— Mai ai cutii? Trebuie să mai ai și alte cutii. Ți-e foame?

Era înalt, slab și bronzat și arăta ca și cum tocmai își scosese căciula, părul blond-închis stându-i în toate direcțiile. Cath se uită din nou la fișa ei de repartizare. El era *Reagan*?

— Reagan! strigă vesel băiatul. Uite, a venit colega ta de cameră!

O față păși înăuntru prin spatele lui Cath, se întoarse și o privi cu răceală. Avea părul drept, castaniu și o țigară neaprinsă între buze. Băiatul i-o luă și și-o puse între propriile buze.

— Reagan, Cather. Cather, Reagan, zise el.

— Cath, preciză aceasta.

Reagan încuviință din cap și cotrobăi prin geantă după o altă țigară.

— Eu m-am instalat aici, spuse ea arătând spre grămada de cutii din partea dreaptă a camerei. Dar nu contează. Dacă ai probleme legate de feng shui, poți să-mi muți catrafusele în partea cealaltă.

Se suci către băiat și zise:

— Mergem?

El se întoarse către Cath:

— Vii și tu?

Cath clătină din cap.

Când se închise ușa în urma lor, se așeză pe salteaua neînfățată care se părea că îi aparține. Feng shui-ul era ultima ei grijă. Își rezemă capul de peretele de cărămidă gri.

Trebuia doar să se calmeze un pic.

Trebuia să strângă la un loc toată neliniștea aceea pe care o simțea în fundul ochilor ca pe niște paraziti radio și în gât ca pe bățile încă unei inimi. Trebuia să o strângă la un loc și să o împingă înapoi în stomac, acolo unde îi era locul. Acolo o putea face ghem și astfel ar fi reușit să se descurce cu ea.

Tatăl ei și Wren aveau să urce din clipă în clipă, iar Cath nu voia ca ei să știe că era pe punctul de a ceda psihic. Dacă ea ceda, ceda și tatăl ei. Și dacă *oricare dintre ei* ceda, Wren avea să se poarte de parcă ei ar fi făcut asta intenționat, doar ca să-i strice prima zi în campus, care trebuia să fie perfectă. Noua și minunata ei aventură.

— O să-mi mulțumești mai târziu pentru asta, spunea Wren tot timpul.

Spusese asta pentru prima dată în luna iunie.

Cath își trimisese deja formularele de cazare la universitate și bineînțeles că o trecuse pe Wren drept colegă de cameră. Nici măcar nu se gândise vreun moment că ar fi putut scrie altceva. Împărțiseră aceeași cameră timp de *optsprezece* ani. De ce s-ar fi schimbat lucrurile acum?

— Tocmai pentru că am împărțit aceeași cameră timp de *optsprezece ani*, argumentase Wren.

Stătea la capul patului lui Cath când îi zisese asta, cu acea atitudine enervantă care spunea că ea era Cea Matură.

— Și a fost perfect, spusese Cath, făcând un gest cuprinzător către dormitorul lor, spre teancurile de cărți, posterele cu Simon Snow, dressingul unde amândouă își îndesau hainele, fără să-și mai bată capul să rețină ce era al uneia și ce era al celeilalte.

Cath stătea la capătul opus al patului, încercând să nu pară Fraiera Care Plânge Mereu.

— Acum vorbim despre facultate! insistase Wren. Scopul e să întâlnești oameni noi când mergi la facultate!

— Tocmai de-aia am o soră geamănă, ca să nu-mi fac griji în privința asta. Tot felul de necunoscute ciudate care

îți fură tampoanele și care miros a sos de salată... Și care
îți fac poze cu mobilul în timp ce dormi...

— Despre ce vorbești? zisese Wren oftând. De ce ar mirosi cineva a sos de salată?

— A oțet, spusese Cath. Ții minte când am fost în turul
ăla organizat pentru candidați și camera unei fete mirosea
a sos italian de salată?

— Nu.

— Păi, era dezgustător.

— Așa-i la facultate, îi replicase Wren exasperată, aco-
perindu-și fața cu mâinile. Ar trebui să fie *o aventură!*

— Este deja o aventură!

Cath se trăsesese mai aproape de sora ei și îi dăduse la o
parte mâinile de pe față.

— Perspectiva este deja înfiorătoare.

— Trebuie să cunoaștem oameni noi, repetase Wren.

— N-am nevoie de oameni noi.

— Asta dovedește câtă nevoie ai să cunoști oameni
noi... zisese Wren strângând mâinile lui Cath într-ale ei.
Cath, gândește-te puțin: dacă stăm împreună, toată lu-
mea o să ne trateze ca și cum am fi aceeași persoană. O să
treacă patru ani până o să ne deosebească.

— Trebuie doar să se uite cu atenție, rostise Cath atin-
gând cicatricea de pe bărbia lui Wren, aflată chiar sub
buză.

(Accident la săniuş. Aveau nouă ani, iar Wren era pe
locul din față al saniei când s-au lovit de un copac. Cath a
căzut în zăpadă.)

— Știi că am dreptate, spusese Wren.

— Nu știu, clătinase din cap cealaltă.

— Cath...

— Te rog nu mă lăsa singură!

— Nu ești niciodată singură, adăugase atunci Wren,
oftând din nou. Tocmai de-asta ai o soră geamănă.